

**Verzameling
Verhalen 8**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het achtste verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

Een nieuw begin.

In dit verhaal lees je dat een nieuw begin niet altijd even gemakkelijk is.

Er wordt een kinderke geboren.

Een doldwaas kerstverhaal met een bijzonder eind. Deze geschreven voor een thema op de schrijverssite.

Foute Sint.

Een verhaal geschreven over foute Sinterklazen. In de media werd er over gesproken en gestoord. Vandaar dat een leuk opstapje is geweest voor dit verhaal.

Haarle wordt harder.

Een verhaal over ons dorp Haarle. De kern wordt harder en hier lees je hoe dat komt.

Herfst van vroeger.

Als kind kregen we altijd de verhalen van vroeger te horen. In dit verhaal breng ik een verhaal over de herfst van vroeger over op onze kleinkinderen.

Wens je weer veel leesplezier.

Een nieuw begin.

Een nieuw begin. Een begin van wat? Waar zal ik eens beginnen, spookt het door mijn hoofd bij het lezen van dit onderwerp.

Zoals Gerard Hoeben ooit al zong met het geeft allemaal niks, want wij houden van elkaar. Een stukje daaruit is dat Adam, Eva met de suikerbiet voor de kont sloeg. Nooit hierover iets gelezen in het oude testament, maar dat zou dan de eerste SM zijn. Om dat gelijk een nieuw begin te noemen? Wie weet wat daarvoor al is gebeurd. Toen sloegen ze ook al met stokken en knotsen om zich heen.

Kain sloeg zijn broer Abel dood met een steen. Ook al pure misdaad in die tijd. Dat was ook niet zo moeilijk, want politie had je toen nog niet. Maar om dit verhaal nu gelijk met SM of misdaad te beginnen, lijkt mij geen goed begin. Zou hooguit de geschiedenis herschrijven in een nieuwere versie. Die zou er dan gelijk heel anders uit zien.

Een nieuw begin na een scheiding of nog erger. De dood van je geliefde partner. Je gaat door een diep dal en probeert weer op te krabbelen en wat van je leven

te maken. Hoe mooi is het dan na die periode. dat je wat nieuw levensgeluk mag vinden. Mooi dat het kan en spreek hierover zelf uit eigen ervaring inmiddels. Alleen hier het probleem is dat meerdere mensen dit (her)kennen en er over willen schrijven. Wil niet dat er allemaal dezelfde verhalen in dit boek komen.

Een nieuw begin kan het verzamelen of restaureren van voorwerpen. Of ben je meer een schilder naast het schrijven. We zijn uiteindelijk allemaal doeners, die naast het schrijven ook andere dingen ondernemen. Al was het alleen om nieuwe onderwerpen te vinden voor een nieuw verhaal of gedicht. Ook hier zou je meerdere verhalen kunnen vinden met dezelfde soort hobby.

Een nieuw begin als je met (vervroegd) pensioen gaat. Je krijgt zeeën van vrije tijd. Van te voren heb je alles helemaal uitgedokterd wat je gaat doen.

Vrijwilligerswerk of toch genieten van de uitstapjes. Klussen die al jaren liggen te wachten tot ze aangepakt worden. Schuren of zolders worden opgeruimd met de daaraan klevende herinneringen. Vroeger was alles beter is dan een veel horende kreet. Ook hier kunnen veel mensen zich wel in vinden met een sappig verhaal.

Zoek toch wat anders. Iets met een aparte invalshoek of zo.

Een nieuw begin als je het over een ebook hebt. Dit bestaat al een aantal jaren, dus ook hier is de nieuwigheid er wel een beetje af. Niet dat iedereen het in huis heeft en er gebruik van maakt. Uiteindelijk hebben mensen toch liever een tastbaar boek in handen om te lezen en niet vanaf het scherm. Laat staan als je het vanaf je mobiel het zou moeten lezen. Geef je het te doen. Al dat scrollen in een hobbende trein, tram, metro of bus. Dan zou je gemakkelijker naar een luisterboek moeten gaan, maar ook die mogelijk heeft iedereen niet.

Zo zie je maar. Even ergens beginnen valt nog niet mee. Het enige wat ik nog niet geprobeerd heb, is er over te gaan dromen. Een goede nachtrust doet wonderen, zei mijn moeder altijd.

Ga er maar eens naar bed toe. Morgen is er weer een dag en we hebben nog even om over dit onderwerp na te denken. Hoe vaak is er onder druk niet iets gepresteerd of op het laatst toch nog een bijzonder onderwerp vinden. Zie wel waar het schip strandt.

Mmm... een schip, daar een wereldreis mee maken.
Dat zou een begin kunnen zijn.

Er wordt een kinderke geboren.

“Goede middag Jan en eh... notaris Smit?”

Jozef Spijkerman spreekt de laatste naam met verbazing uit. Je verwacht namelijk niet direct een notaris in een timmermanszaak op een doordeweekse dag. Maar goed, de klant is koning. Wie weet wil hij wel wat vertimmerd hebben in zijn kantoor en is misschien daarom hier.

“Kom er even bij zitten Jozef. Meneer Smit is hier namelijk ook voor jou.”

De verbazing op Jozefs gezicht kan niet groter zijn, want zelfs zijn mond zakt er van open. Wat zou de notaris nu met hem moeten bespreken? De zaken lopen normaal via Jan, tenzij hij elders aan het klussen is. Maar dan wordt er nog altijd eerst overlegd, voordat definitief het besluit gevallen is.

Eerst schenkt Jozef zichzelf een kop koffie in en komt bij de koffiedrinkende mannen aan tafel zitten. Jan neemt nu het woord en zijn boodschap komt meteen hard binnen.

“Ik ga stoppen met de zaak Jozef.” Hier wacht Jan even, als hij ziet wat voor impact zijn woorden bij Jozef hebben. Dan vervolgt hij zijn rede. “Maar niet eerder dan ik een goede opvolger heb gevonden voor deze

goed draaiende zaak. Volgens de dokter heb ik nog enkele jaren te leven. Daar wil ik dan wel optimaal van genieten. Daarom heb ik gemeend dat jij hier de boel maar eens draaiende moet gaan houden. Advies kan je me altijd nog vragen, maar het meeste weet je zelf al wel als beste in te vullen. Wat denk je hier van?”

Het is allemaal nogal stormachtig verlopen, de laatste jaren. De lagere school heeft Jozef af gemaakt. In verder leren had hij geen zin meer. Dat wil zeggen, in het theoretische gedeelte hier van. Jozef werkt liever met zijn handen. Wat zijn ogen zien, maken zijn handen en dat is niet onopgemerkt gebleven. Bij diverse bedrijfjes heeft Jozef als leerling knecht zijn intrede gedaan en zo zijn kennis vergroot. Toch durft niemand hem volledig in dienst te nemen, omdat hij geen papieren van school bezit. Alleen Jan Besten durfde het vijf jaar geleden wel met hem aan.

Achter op het erf naast de timmerschuur, heeft hij zijn eigen schuurtje mogen bouwen. Compleet ingericht om er te kunnen wonen. Zo heeft Jan twee vliegen in een klap geslagen. Er is altijd iemand ‘op’ de zaak aanwezig en de mensen weten Jozef zo gemakkelijk te vinden. Want er gaat altijd wel iets kapot, buiten de

kantooruren om. Zo verdient hij er ook nog een extra centje bij.

“Ik de zaak overnemen? Waar haal ik het geld vandaan? Bovendien heb ik ook nog andere zorgen.” Jozef spuit zijn vragen en als deze laatste woorden er uit zijn, krijgt hij er een blozend gezicht bij en buigt dan zijn hoofd licht van schaamte. Deze heft hij weer op, als Jan hardop begint te lachen.

“Watis hier zo leuk aan?” Het klinkt vinniger dan de bedoeling is.

“Rustig Jozef... over die andere zorgen gaan we het zo nog wel hebben. Eerst de vraag beantwoorden of je de boel zou willen overnemen, buiten de geldzorgen om?” Jan is graag duidelijk en recht voor zijn raap als het er op aan komt.

“Buiten de geldzaken om? Dan zou ik het best willen, want heb mijn draai hier prima gevonden. De mensen die hier komen zijn tevreden, u bent denk ik ook best tevreden. Dus waarom zou ik dit niet blijven doen. Maar de centjes blijven voorlopig wel een rol spelen, al kan ik er nog steeds goed van rondkomen.”

“Met jouw zorgen bedoel je waarschijnlijk, dat de geruchten in het dorp waar zijn? Heb jij Maria Zennipman zwanger gemaakt? Opnieuw kreeg Jozef

een rode kleur bij deze woorden en weer zakte zijn kin richting zijn borst van schaamte. Jan lachte opnieuw hardop bij dit beeld en sprak hierbij de volgende woorden.

“ Jong toch. Je bent niet de eerste en zeker niet de laatste die dit overkomt. Ik spreek zelfs uit eigen ervaring, al zijn de tijden gelukkig beter geworden. Luister... vroeger werd het ongeboren kind ter wereld gebracht en groeide op als een zusje of broertje. Het werd dus een kind voor de ouders uit schaamte of het werd ter adoptie afgestaan. Dit regelde de kerk toen allemaal in het belang van de ouders en het kind. Tegenwoordig is het gelukkig allemaal niet meer zo streng in 1970, maar blijft het toch een ongeoorloofde daad. Daarom heb jij morgen ook een afspraak staan bij pastoor Godschalk. Die is namelijk hier al geweest op zoek naar jou. Kijk nou maar niet zo bedrukt. Je zorgen voor het onbekende komen vanzelf wel goed, daar ben ik niet bang voor. Zeker nu je niet voor je verantwoordelijkheden weg loopt en het beste wilt voor je meisje. Daar zal de pastoor ook blij mee zijn, net als haar ouders.”

Nu begreep Jozef er helemaal niets meer van en was blij dat de notaris het woord van hem over nam. Deze heeft het even moeilijk, omdat hem is gevraagd om de

tekst zo simpel mogelijk te houden en niet te veel in ambtelijke taal te spreken.

“Heden... ahum... vandaag dus... heeft de heer Jan Besten te kennen gegeven om zijn bedrijf over te doen aan zijn meesterknecht Jozef Spijkerman. Om het simpel te houden en niet in de ambtelijke taal te gaan spreken zoals het hier op papier staat... wordt na ondertekening van beide heren beklonken, dat de zaak per direct over wordt gedaan aan de heer Jozef Spijkerman. Mits hij maandelijks een huurbedrag van vijfhonderd gulden betaald aan Jan Besten voor zijn levensonderhoud. Ook blijft Jan Besten op de achtergrond mee draaien tot zijn dood en mag hij gebruik maken van alle faciliteiten op dit bedrijf. Daarmee heeft Jozef Spijkerman zijn baangarantie en mag dan volledig naar eigen inzicht het bedrijf voortzetten.”

Opnieuw krijgen de wangen van Jozef een rode blos, maar nu van opwinding.

“Dat is fantastisch nieuws man”, Jan krijgt spontaan een klap op zijn schouder van blijdschap. Vervolgens geeft hij hem de hand en bedankt voor zijn vertrouwen, wat hij al vanaf het begin in hem heeft gehad. De notaris pakt zijn pen uit de aktetas voor de

handtekeningen. De papieren worden vervolgens ondertekend door de heren. Nu is het allemaal officieel. Daarna snelt Jozef naar Maria toe om daar het goede nieuws te brengen.

“Meneer pastoor... eh... meneer Spijkerman is hier voor u.”

Met deze woorden komt de dienstmeid meneer pastoor storen, die bezig is met schrijven van de preek in zijn werkkantoor.

“Oh... eh ... goed Mientje. Breng hem maar vast naar de huiskamer en voorzie ons even van een kop koffie.”

Jozef wordt naar de huiskamer gebracht en mag daar op een van de leren stoelen al vast plaats nemen.

Meneer pastoor komt er zo aan.

Dit gebeurt dan ook even later, net op hetzelfde moment als de koffie binnen wordt gebracht.

“Bedankt Mientje. Ik wil voorlopig even niet gestoord worden.”

Met een schuin oog kijkt deze nog even naar Jozef, geeft ze een instemmend begrijpend knikje met haar hoofd.

Zwijgend drinken Jozef en de pastoor hun koffie.

Daarna neemt de pastoor het woord en begint direct recht door zee.

“Zo jongeman... hoe gaat het nu met jou. Het zal wel een hele verandering zijn nu je vader gaat worden?”

Geholpen door de positieve veranderingen van gisteren, heeft Jozef moed om hem een tegenwoord te geven.

“Jazeker, meneer pastoor, een verandering is het zeker. Maar Maria zal een goede man krijgen en het ongeboren kind een goede vader. Het is misschien niet helemaal volgens de regels gegaan. Het kind is verwekt voordat we getrouwd zijn, maar dat komt wel goed. Eerst moet mijn eigen bedrijfje goed gaan draaien en dat kost ook tijd. Maar als het kind eenmaal geboren is, kijken we wel verder om te gaan trouwen.”

“Een eigen bedrijfje... zo zo... toe maar. Dromen zijn mooi jongeman, maar een kind opvoeden kost een hoop tijd, geld en energie.”

“Maar meneer pastoor... het eigen bedrijfje is er al, ook weet u dit nog niet. Voor volgend jaar kerstmis zijn wij samen al getrouwd... dat beloof ik u bij deze.”

“Wanneer is Maria eigenlijk uitgerekend?”

Met deze vraag wil meneer pastoor het waarschijnlijk over een andere boeg gooien. Tenminste dat denkt Jozef. Even opletten dus.

“Ongeveer half januari meneer pastoor.” Antwoordt Jozef naar alle eerlijkheid.

“Zouden jij en Maria in de kerk mee willen spelen in een levende kerststal hier in het dorp? Ik wil namelijk hier in de kerk het kerstfeest eens anders dan traditioneel gaan vieren. Daarvoor ben ik nu al mensen aan het benaderen. Ik zou het zeer op prijs stellen.”

“Ik denk dat het geen probleem is meneer pastoor.” Als dit de donderpreek zou moeten zijn, dan valt het hele gesprek tot nu toe nog mee. Natuurlijk zijn de dingen in de laatste decennia veranderd, ook voor het geloofsgemeenschap. Daar heeft meneer pastoor ook mee te maken.

Met een ‘afgesproken en we horen wel weer van elkaar’, gaan Jozef en meneer pastoor na het hele gesprek dan ook uit elkaar.

Enkele maanden later is het dan zo ver. De wens van meneer pastoor is in vervulling gegaan. Veertien dagen voor de kerstviering is de generale repetitie in de kerk. Nog wel zonder de dieren, want het gaat nu om het neerzetten van alle spelers op de goede plek. De teksten moeten daar op het juiste moment uitgesproken worden. Ze gaan beginnen.

Na een lange tocht komen Jozef en Maria aan bij het dorp Bethlehem.

“Kijk” spreekt Jozef tot Maria en wijst naar de verlichte ster. “Daar is de ster die we moeten volgen”. Hierbij krijgt Jozef een warm gevoel van binnen, als hij even aan zijn vriend Jan Besten denkt, die dit gebeuren helaas niet meer mee mag maken. Zo is Jan, voor Jozefs gevoel, er toch een beetje bij. Maar hij moet door met de repetitie.

“Kom vrouw... we moeten een plekje vinden voor de nacht.” En wil naar de herberg lopen.

“Help Jozef... de vliezen zijn gebroken.”

Natuurlijk begrijp je al dat dit niet in de normale tekst staat, dus is de algemene paniek groot. De koster wordt er op uit gestuurd om de dokter te gaan halen, terwijl meneer pastoor de rest van alle spelers mee neemt naar de pastorie. Het is Jozef, die Maria voorzichtig neerlegt op een van de kerkbanken. Hard is de ondergrond, maar het kan even niet anders. Alles beter dan op de koude grond.

Gelukkig kan de dokter snel komen, maar hij moet nog even zijn spullen uit de praktijk pakken. De koster die zijn plicht heeft gedaan, gaat terug naar de pastorie. Meneer pastoor komt tegelijk met de dokter het kerkgebouw weer binnen, hetzij ieder wel door een

andere deur. Beide mannen zijn samen met Jozef, getuige van de geboorte van een gezonde jongen. “Jezus Christus wat mooi.” Meneer pastoor zucht bij dit wonder en gaat bijna onderuit. Jozef kan hem nog net opvangen en neerzetten op een kerkbank. Dit kerkelijke gebeuren gaat hem even boven zijn machten.

Verder verloopt het vanaf nu allemaal gladjes. Vervoer naar huis wordt geregeld door de dokter. Aangifte van de geboorte bij de burgerlijke stand, wordt door Jozef de volgende dag gedaan. Het dorp pakt al snel het gewone leven weer op, met een nieuwe wereldburger er bij.

Kerstavond. De kerk zit bomvol. Meneer pastoor kijkt nog eens door een kiertje van de deur en is best wel gespannen. Ondanks de zware sneeuwval zijn er toch veel mensen naar de kerk gekomen.

Nu maar hopen dat het kerstspel goed gaat verlopen, zonder dat er nog extra geoefend is.

De bel klingelt en de mis kan beginnen. Meneer pastoor bijgestaan door twee misdienaars, lopen door het middenpad naar voren, het altaar op. Na een buiging naar het beeld van Jezus Christus, loopt meneer

pastoor om het altaar heen, waar de microfoon klaar staat. Zo heeft hij goed zicht op de mensenmassa voor hem.

Na het kruisteken en het openingswoord en de preek, is het tijd geworden voor de levende kerststal. Een kleine kudde blatende schapen bijten de spits af achter in de kerk. Ook loopt hier een herder mee, die een stierkalfje vast houdt aan de halster. Dat moet vast de os voorstellen.

Een engel daalt daar van de trap af. De trap is van de balustrade, waar zich het kinderkoor bevindt en daar hun liederen zingen. De engel spreekt de herders toe. "Vrees niet herders. De verlosser zal deze nacht geboren worden. Volg de ster en daar zal je hem vinden."

De herders lopen met hun dieren van achter uit de kerk richting het altaar, waar een verlichtte ster brandt. Daar zijn dranghekken geplaatst, zodat de dieren hier tijdens de mis kunnen blijven staan.

Bij dit ongewone aanblik wordt de spanning voor sommige dieren blijkbaar toch te veel. Als er een schaap over de dam is, volgen er meer. Maar het gaat hier nu niet over het spreekwoord zelf, maar over de uitwerpselen, die al snel een penetrante geur

veroorzaken. Meneer pastoor ruikt het zelfs op zijn hoge zetel en pakt de microfoon.

“Zou je dit even kunnen opruimen Henk? Zet het dan maar buiten neer.”

Zelfs de koster begrijpt dat dit zo niet verder kan. Even later hoorde je dan ook het geschraap van een schop, die de stront in een opgehaalde kruiwagen schept.

Ondertussen waren Jozef en Maria al ondertussen naar voren toe gelopen, na een seintje van de pastoor. Het spel moet in ieder geval wel door gaan.

“Kom vrouw... we moeten nog een plekje vinden voor de komende nacht.”

“Kijk Jozef... daar is nog een herberg. Misschien is daar nog plek?”

Even later komt Jozef hoofdschuddend door de deuropening weer naar buiten.

“Iedereen wil zich in laten schrijven voor de koning, dus alles is vol. We mogen wel in de stal slapen. Daar staat een kribbe van Spijkerman, gevuld met wat stro.” Jozef kan het niet laten om een beetje reclame voor zichzelf te maken. Er klinkt gegniffel in de kerk bij deze woorden.

Samen zetten ze de ezel bij de andere dieren en leggen hun baby in de kribbe. Daar begon de kleine ineens te krijsen. Het heeft honger. Voor Maria zat er niets

anders op, dan de baby met ontblote borst te voeden. Dit tot ergernis van meneer pastoor, die opnieuw zijn kerstspel in de war ziet geraken. Dit staat niet in het script. De herders genieten wel van de verlosser. Gelukkig duurt dit onderhoud lang, dus kan de mis weer door gaan.

Meneer pastoor grijpt dit aan om zijn kerstboodschap voor dit jaar uit te dragen. In het bijzonder dat de medemens ook op hun naaste moeten letten, die het soms minder breed hebben.

Nu is het de ezel die met 'ia' roet in het eten gooit, alsof hij de boodschap heeft begrepen en de vraag met 'ja' beantwoord. Door al het gelach in de kerk blijft het een poosje rumoerig.

Er verschijnen nu zelfs zweetdruppels op het voorhoofd van meneer pastoor. Dit gebeurt maar zelden.

Jozef grijpt nu weer de microfoon en meneer pastoor denkt: 'Gelukkig, het spel gaat weer verder.'

"Lieve Maria", zo begint hij en het wordt al rustiger in de kerk. "Ik heb je onbewust zwanger gemaakt, maar heb je lief. Voor zoveel mensen die hier bijeen zijn, voelt het bijna aan alsof we in ondertrouw zijn. Daarom wil ik je vragen... wil je met mij trouwen? Jozef knielt voor haar, hiervoor op zijn rechterknie.

“Ja graag Jozef.” Dat is het antwoordt van de verbaasde Maria. Iemand gaat spontaan staan om te applaudisseren en al snel wordt het een langdurige staande ovatie.

Ontroerd hierdoor komt meneer pastoor op hen toe stappen. Hij feliciteert het jonge paar met het voorgenomen huwelijksplan. Jozef is een man van zijn woord gebleken.

Meneer pastoor neemt de microfoon weer over en zegt tot alle mensen.

“Dit is het meest bizarre kerstmis dat ik ooit heb voorgedragen, maar had het voor geen goud, mirre of wierook willen missen. Met dank aan alle spelers van dit kerstspel. Ga allen in vrede en maak er een mooi kerstfeest van.” Ook nu laat de ezel zich nog een maal horen.

Foute Sint.

Ik wil even anoniem reageren buurman Klaas. Vooral nu het bij jou vast weer begint te kriebelen. De Sint dagen komen er weer aan en daar doe je vast weer aan mee.

Toch wil ik voor dit jaar een afgang proberen te voorkomen. Vooral zoals vorig jaar toen het voor jou een beetje mis ging.

Kijk... aan de doorschijnende glanzende onderjurk van jouw overleden vrouw Jannie, daar hebben de meeste buurmannen nog fijne herinneringen aan. Zonder iets er onder, rende ze regelmatig verward de gang over. Maar trek daar zelf niet weer die kanariegele pantalon er onder aan. Hier passen ook niet de geitenwollen sokken bij, die jij zo graag aan je voeten schuift. Ook behoor je de bovenkant van dezelfde sokken niet over de broekspijpen te trekken, al zit dat misschien fijner, als jij je klompen aan hebt.

O ja, over de klompen wil ik het ook nog even hebben. Trek liever schoenen aan, want jouw lied 'hoor wie schopt daar kinderen' veroorzaakt nogal veel gaten in de deur bij binnenkomst in de eetzaal.

De rode colbert vind ik wel een van jouw betere vondsten. Alleen mag je de scheepsvaartemblemen met ankers met de bijbehorende strepen wel even van de mouwen halen. Die gelden hier toch niet meer. Denk er ook nog even aan om jouw scheve verkleurende hangsnor bij te knippen of helemaal af te scheren. Een Sint zonder baard is ook geen gezicht, maar ga dan liever voor ons glad geschoren door het leven.

En een mijter is wel iets anders dan jouw rode slaapmuts met een wit bolletje er aan.

Wil best weer voor Indo Piet spelen, maar de roe gebruiken om een vuurtje te stoken was toch niet zo goed idee. De gratis extra douche van de sprinklerinstallatie was misschien een leuk extraatje, maar wordt liever goed gewassen door het verplegend personeel met warm water.

Het duurde maar slechts twee maanden voor we weer terug waren op onze afdeling door alle schade.

Geef mij maar liever een karwats, dat begrijpen wij als 'oudjes' veel beter. Het roept in ieder geval weer oude herinneringen over vroeger op bij iedereen hier. Zo hebben weer nieuwe gesprekstof aan onze verplichte koffietafel.

Heb trouwens ook liever dat jij de staf op onze afdeling anders benaderd. Die kan je echt niet omtoveren met jouw K3 toverstokje.

Mocht je nog weer voor kleine kadootjes willen zorgen... let dan wel even op de datum. Zodat niet weer ziek worden van de beschimmelde etenswaar, die eigenlijk vijf jaar geleden al weg gegooid hadden moeten worden.

Nog een kleine tip tot besluit. Leg de kleinigheden in één hoek, zodat we niet weer het hele verpleeggebouw moeten doorzoeken in alle kamers.

Met vriendelijke groet,

Ala Afgang, uw Indonesische buurman.

Haarle wordt harder.

Ons dorp is nog altijd even sociaal als altijd hoor, maak je maar niet ongerust. Laatst liep ik weer eens te wandelen door de straten van Haarle. Wat mij opviel waren de trottoirtegels. Keurig in verband gelegd en ook in de bocht loopt die mooi door. Wat mij op dat moment bezighield waren het aantal. Hoeveel tegels zouden er langs de weg liggen?

Heb ik het nog niet eens over het aantal in de paadjes achter onze huizen of in je eigen tuin. Ik zou het zo niet weten, maar als dat er honderdduizend zouden zijn, zou het mij niet verbazen.

Dan ga je verder kijken. De klinkerwegen is ook al zo'n punt. Veel verschillende soorten waaltjes zorgen ervoor, dat we ons gemakkelijk kunnen voortbewegen. Ook hier zijn wel een aantal waaltjes in onze tuinen te vinden.

Maar ook Haarle gaat de moderne tijd mee. Grind in de tuinen en wel in allerlei kleuren en soorten. Zie regelmatig van die bulkzakken staan. Zou zo de bodem niet langzaam dicht slippen?

Hopelijk krijgen we niet allerlei stedelijke problemen. Waar ze het regenwater moeilijk kunnen afvoeren. Waar soms pleintjes of groenstroken dienen als opvangbak van regenwater, bij een langdurige regenval. Dit zou ons steeds vaker te wachten staan, tenminste als we de weerprofeten mogen geloven. De aarde warmt langzaam op.

Misschien moeten we de tuin slimmer indelen. Zodat waterafvoer centraal staat. Op het laagste punt planten of struiken zetten, die het water wel lusten. Of gaan we het regenwater zelf opvangen voor eigen gebruik, om bijvoorbeeld het toilet door te spoelen na gebruik in ons kleine huisje.

Misschien is ruilverkaveling ook wel een mogelijkheid. Regenwater afvoeren en verpompen naar de droge gebieden in de bossen. Zo zouden we een klein beekje kunnen aanleggen. Een drinkvijver voor de wilde dieren of een waterpartij bij het OERR bos voor de kinderen. Een extra attractie met wetenschappelijk onderzoek, terwijl de ouders op het terras zitten.

Haarle verhard zich, maar samen kunnen we met de mogelijkheden om gaan. Gaan we voor een lang leven in duurzaam dorp? De toekomst zal het leren.

Herfst van vroeger.

Als de bladeren van de bomen beginnen te verkleuren, mag ik graag in de bossen rondstruinen. Genieten van de variabele kleurenpracht, maar ook van de diverse verschillende soorten boombladeren. Zichtbaar dichtbij op de grond.

Lopend tussen al dat moois, gaan de gedachten nog regelmatig terug naar vroeger. Toen waren we ook regelmatig in het bos te vinden. De diverse bladeren in verschillende kleuren en vormen werden dan verzameld. Net als de verschillende groottes in eikels en wilde en tamme kastanjes.

De bladeren werden te drogen gelegd tussen oude catalogen, met daarop een aantal zware puzzelboeken. Dan waren de eikels en kastanjes aan de beurt. In de platte kant van de eikel werd een gat geprikt met een priem. Een afgebrand lucifersstokje erin en je had een prima tol om te tolleren. De diverse diktes en versieringen met krijt aan de buitenkant, deden onze vrije tijd aardig verlengen. De dopjes van de eikels werden gebruikt om te fluiten. Je pakte ze met beide handen tussen duimen en wijsvingers vast en dan blies je tussen de duimtoppen door.

De gezochte kastanjes pelden we al in het bos. Daar waren ze al gekraakt met stevige takken. De tamme kastanjes werden eerst te drogen gelegd, nadat we er in het bos al genoeg van gegeten hadden.

Van de wilde kastanjes maakten we met saté prikkers de meest verschillende soorten dieren, al was het zelf met de grootste fantasie soms moeilijk te ontdekken. Niettemin een fantastische tijd, waar we nog veel dingen samendeden met spelletjes en activiteiten.

Tegenwoordig probeer ik dit over te brengen naar onze kleinkinderen, die dit een nieuwe ontdekking vinden. Dan mag je als opa ook nog even weer kind zijn, als we samen door de bladeren zee rennen of ze hoog in de lucht gooien om ze te zien dwarrelen naar beneden. De bladeren schilderen is nu meer in. Gelukkig heeft opa al een aantal te drogen gelegd, zodat we met een regenachtige dag ook nog een activiteit in huis hebben.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.

Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.